

Uzdravení deseti malomocných

Rožnov, Střítež: 23.7.2017

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Lv 14, 1 – 9

Text: L 17,11–19 *Na cestě do Jeruzaléma procházel Samařskem a Galileou. Když přicházel k jedné vesnici, šlo mu vstříc deset malomocných; zůstali stát opodál a hlasitě volali: "Ježíš, Mistře, smiluj se nad námi!" Když je uviděl, řekl jim: "Jděte a ukažte se kněží!" A když tam šli, byli očištěni. Jeden z nich, jakmile upozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velkým hlasem velebil Boha; padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. A byl to Samařan. Nato Ježíš řekl: "Něbylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?" Rekl mu: "Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila."*

Tento evangelijní příběh je vlastně zároveň podobenstvím, nebo je alespoň jako podobenství stylizován. A tak nás nesmí překvapit, že deset malomocných, z nichž se jen jeden vrátí k Ježíši, nápadně připomíná deset stříbrníků, z nichž jeden žena ztratí a vzápětí jej nalezne nebo sto ovcí, z nichž je také jedna dobrým pastýřem nalezena. Ježíš o tom, co zažívá kolem sebe, pak také káže, anebo to, co káže, lidé skutečně také zažívají. Kéž by totéž platilo i o mém kázání.

Těch deset malomocných, učiníme-li tedy z jejich příběhu jakési univerzální podobenství, představuje lidi něčím poznamenané. Dotaženo do důsledků, nějak poznamenaní jsme všichni. A můžeme se s tím buď rezignovaně smířit, nebo jako těch deset malomocných volat k Ježíši, aby s tím něco udělal. Každý z nás může v duchu přemýšlet, kde je to jeho slabé místo, které je malomocné, kde se cítí málo mocný. Jistě v modlitbě správně vyznáváme, že jsme hříšní, že jsme slabí, že nejsme hodni, aby k nám Pán vešel, a že stále selháváme. Ale copak evangelium neříká, že Kristus právě proto přišel, aby nás z toho začarovaného kruhu vysvobodil? Těch deset malomocných mělo podle zákona správně volat: „Nečistý, nečistý!“ Ale oni místo toho volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Tzn. oni toužili s tím něco dělat. A když nemohou oni, tak snad Ježíš.

Ale jak jim Ježíš asi pomůže? No, nejlépe by bylo, kdyby je uzdravil, ne? Anebo je aspoň nějak potěšil a povzbudil, jak to někdy ve své bezmoci děláme my, když říkáme: „Neboj se, to bude dobré, musíš jen věřit, musíš mít naději, nezoufej.“ Čekali bychom, že Ježíš řekne aspoň něco takového. Ale Ježíš zpravidla říká něco jiného, než čekáme. Ani je nepotěší, ani nepovzbudí. A ani nepřikáže zlé nemoci, aby je opustila. Zato přikáže těm chudákům malomocným, aby šli do Jeruzaléma, do chrámu a ukázali se knězi. Dnes bychom řekli: Pošle je do kostela. Ten kněz v chrámu však nemá moc je uzdravit. Proč je tedy Ježíš posílá ke knězi? Ti malomocní patrně dobře znali Mojžíšův zákon. Věděli, že kněz má podle zákona za úkol, když dojde k uzdravení malomocnosti, prohlásit toho původně malomocného za zdravého. Má moc vyhlásit nad ním Boží milosrdenství a vrátit jej do společnosti. Těch deset malomocných Ježíše poslechlo. A to nás musí zarazit. Oni přece nemohli jen tak si jít do Jeruzaléma, do chrámu ke knězi. Byli přece malomocní. Byli vyobcovaní z Božího lidu. Měli být v karanténě. Nemají právo jít si ke knězi pro potvrzení, že mohou zase patřit do Božího lidu. Co když jim někdo bude chtít bránit ve vstupu do chrámu? Co když je kněz vyžene? Jak to, že tam jdou? A s jakými asi pocity? Na koho se odvolají? Věděli dobře, že nemají právo být knězem prohlášeni za zdravé, když jsou přece nemocní. Vrtá mi to hlavou. Asi se nejspíš spolehli na Ježíšovo slovo. Asi Ježíšovi uvěřili, že budou zdraví. Jdou tam na Ježíšovu zodpovědnost. A v této víře začali konat, přestože vnějšně zatím nic nepozorovali. Byli nemocní, ale šli, jakoby byli zdraví. A tím projeví víru. Vlastně ji v sobě a pro sebe objevili. Najednou dělají věci, které zdánlivě nemají smysl, protože neodpovídají objektivní skutečnosti. Jejich jednání tak koresponduje s definicí víry, jak ji nacházíme v listu Židům 11,1: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ A teprve potom, když takto uvěřili, teprve po tomto vykročení víry, oni sami pozorují, že se s nimi něco děje. Že se s nimi děje změna. A oni během

cesty zjišťují, že byli očištěni. Kdyby je Ježíš ihned na místě uzdravil, tak by v sobě tuto sílu víry asi neobjevili. Oni museli zažít to napětí, kdy jedním jen podle víry navzdory okolnostem, které mě omezují. To je víra, která je prověřená zkouškou.

Bratři a sestry, to však není konec příběhu. Čteme dál. Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velikým hlasem velebil Boha, padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. Co dělalo těch zbylých devět? Došli do Jeruzaléma, přišli do chrámu, ukázali se knězi, ten je prohlásil za zdravé, a tím to pro ně skončilo. Vykonali, co ukládal Mojžíšův zákon a tak zůstali u pouhého obřadnictví, tradicionalismu, formalismu. Splnili svou náboženskou povinnost. Ukázali se knězi a dost. A tím patrně svoji víru zase pohřbili. Což je smutné. Jen jeden z deseti pochopil, o co tu skutečně jde. Poznal, co se vlastně stalo a kdo za to může. Z těch deseti jen jediný se obrátil a šel za Ježíšem. Šel mu vzdávat díky. Poznal, že Ježíš je ten, kdo v něm probudil víru, kdo lidem odkrývá nové pohledy na jejich životní nouzi, kdo vnáší nové světlo do temných koutů našeho života. Jen jeden, když uvěřil v Ježíše, šel opravdu za ním a začal se mu klanět a projevoval mu vděčnost.

Bratři a sestry, víra v Ježíše Krista mívá u člověka jistý vývoj. Nejprve to může být jen volání o pomoc, k němuž nás může dohnat nějaká životní situace. Pak se víra může projevit jako jakási poslušnost Božích přikázání, jako podřízení se křesťanským hodnotám a zásadám. Může to být i vykročení na určitou cestu. Víra se může projevit jako důvěra, kdy jednáme ve víře v Boží pomoc, navzdory objektivní situaci, do níž jsme postaveni. A můžeme přitom, i když ne nutně, zakusit Boží jednání v jeho milosrdenství. Ale i přitom všem stále ještě můžeme zůstat jen na povrchu, a mít víru jen jako záležitost náboženských obřadů, jen jako motiv k dodržování nějakého zákona, tradice a zvyků nebo jako prostředek citových a náboženských zážitků. Skoro se dá říci, že devět z deseti se s tímto způsobem prožívání víry spokojí. Věříme, že Ježíš je Spasitel, vírou přijímáme jeho milost a očištění, a to, že Boží milost stále platí, si jdeme občas potvrdit do kostela třeba ke svaté večeři Páně. Naše víra nás má ale dovést k něčemu hlubšímu. V samotném příběhu je to vylíčeno obrácením malomocného směrem k Ježíši. Dochází u něj ke změně orientace, ke změně směru. K tomu osobnímu setkání tváří v tvář, kdy uzdravený padá před Ježíšem na kolena a děkuje mu. Svou víru neprojevuje pouhou snahou žít podle zákona, chodit do chrámu či snahou o dodržování Ježíšových přikázání. Je rozdíl, když něco dělám jen proto, že mi to někdo poručil, byť by to byl sám Bůh, anebo když to dělám z vděčnosti, z pocitu velikého dluhu, kdy si uvědomuji, že ne já něco konám kvůli Ježíšovi, ale že Ježíš něco učinil pro mě a já mu jen splácím. To je ten obrat v myšlení. Vědomí, že všechno dobré v našem životě je ničím nezasloužená Boží milost. To vede k životu naplněnému chválou a ne nářkem, děkováním a ne bédováním. Taková je víra není útrpná, unáříkaná, sebelitostná, taková víra život neubíjí, ale pozvedá, do života navrácí a život zachraňuje.

Modlitba: *Pane Ježíši, děkujeme ti, že v nás probouzíš víru a tak proměňuješ náš život, aby byl naplněn chválou. Dej, ať naše vyznání víry není jen chladně formální, ale je vyznáním lásky k tobě. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Hospodine, děkujeme ti za velkou a vzácnou milost, kterou jsi nám daroval. Dej, ať ti umíme prokazovat vděčnost a chválu v celém svém životě. Vždyť vděčnost je základní postoj křesťanova života. Prosíme tě, nauč nás děkovat za všechny tvé dobré dary, které od tebe dostáváme. Věříme, že ty můžeš Duchem svatým způsobit, aby slovo o Kristu v nás vyvolalo víru. Prosíme, učin to při všech nás, kdo jsme dnes slyšeli evangelium: ať se na ně spolehne, ať se s důvěrou uchopíme tvého Syna jako přemožitele kletby břichu a smrti - i nemoci, jen ať jej nehledáme pouze pro okamžitou tíseň, ale plností svého života se k němu přimkneme - za soužení i pohody, v nemoci i ve zdraví, prosbami i vděčnými chválami. Prosíme tě, aby se moc evangelia prosadila ke spasení i při nevěřících, nad kterými často lámeme hůl. Stvořiteli světa, prokaž svou časnou i věčnou spásu našim nemocným. Stůj zvláštní milostí při těch, kdo po lidsku nemají už naději na uzdravení a ubírají se vstříc smrti. Prosíme též o pomoc malomocným i všelijak jinak trpícím lidem ve světě. Toužíme po tom, aby je láska Kristova nesla a aby ji nakonec i vědomě mohli vyznávat. Amen.*